

Šventoji Faustina Kovalska

LENKIJA, XX A.

Su pamaldumu Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai susijęs Dievo gailestingosios meilės paveikslas atsirado lenkų vienuolės šventosios Faustinos Kovalskos dėka. 1931 m. vasario 22 d. jai pasirodė Jėzus, dešine ranka laiminantis, o kaire rodantis į savo Švenčiausiąją Širdį. Ji skleidė du spindulius: vieną baltą, kitą - ryškiai raudoną. Šie spinduliai reiškia vandenį ir kraują, ištryškusius iš Jėzaus pervertos širdies, kai Jis buvo ant kryžiaus. Tai simbolizuoja apvalančius Krikšto ir Išpažinties sakramentus bei atgimdančią ir teikiančią gyvybę Eucharistiją.

Dievo Gailestingumo šventovė, Krokuva

Jėzus tarė šventajai Faustina: „Užrašyk, dukra mano, šiuos žodžius: Visos sielos, kurios šlovins šį mano gailestingumą ir skleis jo garbę, ragindamos kitas sielas pasitikėti mano gailestingumu, mirties valandą šios sielos nepatirs siaubo. Mano gailestingumas uždengs jas per šią paskutinę kovą. Dukra mano, ragink sielas kalbėti šį vainikėlį, kurį tau pateikiau. Kalbantiems šį vainikėlį man patinka duoti viską, ko tik manęs prašys.“ (Dien. 1540-1541)

Šventoji Faustina rašė: „Per šv. Mišias, kurių metu Viešpats Jėzus buvo išstatytas Švenčiausiajame Sakramente, prieš šv. Komuniją išvydau du spindulius, išeinančius iš Švenčiausiosios Ostijos, tokius, kokie nutapyti šiame paveiksle: vienas raudonas, kitas baltas.“ (Dien. 336)

2000 m. popiežius Jonas Paulius II paskelbė, kad pirmąjį sekmadienį po Velykų turi būti švenčiama liturginė Dievo Gailestingumo šventė.

Jėzus tarė šventajai Faustina: „Dukra mano, padėk man išgelbėti vieną mirštantį nusidėjėlį; sukalbėk už jį tą vainikėlį, kurio tavo išmokiau“. Sesuo Faustina toliau rašė: „Kai pradėjau kalbėti šį vainikėlį, išvydau tą mirštantįjį, baisiai kenčiantį ir kovojantį. Jį gynė Angelas Sargas, bet jis buvo tarsi bejėgis prieš šios sielos skurdo didumą; didžiulė daugybė šėtonų laukė šios sielos. Tačiau kalbėdama šį vainikėlį išvydau Jėzų tokį, koks nutapytas šiame paveiksle. Šie spinduliai, kurie išėjo iš Jėzaus Širdies, apgaubė ligonį, o tamsos jėgos tuoj pat pabėgo. Paskutinį atodūsį ligonis atidavė ramiai. Kai atsipeikėjau, suvokiau, koks svarbus šis vainikėlis prie mirštančiųjų, jis tramdo Dievo rūstybę.“ (Šv. Faustina Kovalska, Dienoraštis, 1565)

DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIO MALDA

Jėzus tarė šventajai Faustina: „Ši malda yra mano pykčiui numalšinti, ją kalbėsi devynias dienas su įprastu rožiniu taip:

Pirmiausia sukalbėsi vieną „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“ bei „Tikiu Dievą“. Vėliau ties „Tėve mūsų“ karoliukais kalbėsi šiuos žodžius: Amžinasis Tėve, aukoju Tau mieliausiojo Tavo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievybę permaldauti už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes.

Ties „Sveika, Marija“ karoliukais kalbėsi šiuos žodžius: Dėl skaudžios Jėzaus kančios būk gailestingas mums ir visam pasauliui. Pabaigoje triskart kalbėsi šiuos žodžius: Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio.“ (Dien. 476)

„pripildysiu ramybės“ (Dien. 1074).

„Sielos žūsta, nepaisant mano karčios kančios. Duodu joms paskutinį gelbėjimosi ratą, tai yra mano Gailestingumo šventę [...], kalbėk sieloms apie šį didžiulį mano gailestingumą, nes artinasi baisi diena, mano teisingumo diena“ (Dien. 965).

Atskleidęs savo begalinį

gailestingumą, Viešpats šventajai Faustinai parodė ir pragarą:

„Angelo nuvesta šiandien buvau pragaro gelmėse. Tai didžiulės bausmės vieta. Pragaro plotas be galo didelis. Kančių rūšys, kokias regėjau tokios: pirmąją kančią sukelia Dievo praradimas; antroji – nuolatiniai sąžinės priekaištai; trečioji – suvokimas, kad šis likimas jau niekada nepasikeis; ketvirtoji kančia – ugnis, kuri persmelks sielą, bet

jos nesunaikins, tai baisi kančia, dvasinė ugnis, uždegta Dievo pykčio; penktoji kančia – nuolatinė tamsa, baisi dusinanti smarvė, ir nors yra tamsu, šėtonai bei pasmerktosios sielos mato vieni kitus ir visą savo bei kitų blogį; šeštoji kančia – nuolatinė šėtonų draugija; septintoji kančia – baisi neviltis, Dievo nekentimas, piktžodžiavimai, keiksmas, šventvagystės.

Težino nusidėjėlis: kokiu pojūčiu nusideda, tokiu bus kankinamas visą amžinybę. Rašau tai Dievui liepus, kad nė viena siela nepiktžodžiautų, jog nėra pragaro arba tuo, kad ten niekas nebuvo ir nežino, kaip ten yra. Aš, sesuo Faustina, Dievo liepimu buvau pragaro gelmėse tam, kad kalbėčiau sieloms ir liudyčiau, jog pragaras yra. [...] Tai, ką užrašiau, yra menkas šešėlis dalykų, kuriuos mačiau.